

תשאלו את הפרחים / דביר אגסי (יא) אמי"ת גוש דן

נספר לכם מין סיפור לאלתר,
במתווה חרוזים - זה לגמרי מותר!
ולפני שתחשבו: 'הכל כאן מאולתר',
אל דאגה - שום דבר לא מיותר.

על מה יסופר בסיפור עצמו?
על עץ תאנים שיובלות נשאר במקומו.
על פרח צעיר וחדש בן יומו,
ועל נער שמיד תגלו מהו שמו.

נספר על הילד במספר משפטים
אוהב לאכול קציצות עם פתיתים,
שמו הוא ניצן אם נרד לפרטים,
והכי הוא אוהב לצפות בסרטים.

הבא אחריו, הוא רך בשנים,
צומח בגינה, בין זוג אבנים.
עם הפרעות שינה הוא נים ולא נים,
גדל לו בסמוך לעץ התאנים.

ועץ התאנים? בחלקו הוא שמח,
למרות שמט לנבול - מתמקד בפורח.
במשקפיים ורודים מתבונן בצומח,
ותמיד נהנה להכיר עוד אורח.

הכל התחיל לפני שבועיים (לפי ההערכה),
לאחר תקופה שכשש שנים נמשכה,
ללא שום בושה ועם אפס מבוכה,
נקנתה לה הדירה בגבעה הסמוכה.

השמש הפציעה, הבוקר עלה,
ומי זה אשר בקצה השביל נגלה?

זהו השכן החדש, אשר ללא בטלה,
קם השכם לשם ביקור במשתלה.

וכך סיפורנו מתחיל...

ניצן לא אהב את הבוקר. הוא לא סתם שנא אותו - הוא תיעב את הבוקר. אם הייתה לו אפשרות, הוא היה שמח להתחיל כל יום מהצהריים. בעודו מתרומם ממיטתו באנחה כבדה, הוא נזכר שהבטיח לאימו בשבוע שעבר לקנות צמחים לכבוד חנוכת הבית שלהם ("שלא יראה כאילו חיות גרות כאן", נשמע קולה המטיף של אימו בראשו).

ניצן התארגן לאיטו ובמטבח הכין לעצמו שוקו עם חלב מוקצף ופירורי קינמון מלמעלה - להתחיל את יומו ברגל ימין.

למזלו, היום היה יום שלישי, מה שאומר מספר דברים; המשתלה פתוחה - כך שהוא באמת יוכל ללכת אליה ולא לגלות שהיא סגורה כמו שגילה בחמישי בערב בסוף השבוע הקודם; היום היה לו יום חופשי מלימודים... מה שמוביל לנושא השלישי והחשוב ביותר; הוא יוכל ללבוש במקום חולצת בית ספר את חולצת הדרדסים האהובה עליו - כן. היו לו כמה חולצות דרדסים.

לאחר שסירק את שיערו, הוא יצא מביתו החדש לעבר המשתלה.

ניצן התקדם והחיש את צעדיו כדי להספיק לסיים את קניית הצמחים בשעה הקרובה. בעודו מתקרב אל המשתלה החדשה, רוח עדינה החלה מנשבת כנגד פניו. עם כל צעד שהתקדם, כך גם גברה הרוח.

"למה," ניצן התמרמר, "היום התחיל כל כך יפה - לא אתן לרוח קצת נטפלת להרוס לי את כל היום."

הרוח החלה לנשוב בחוזקה ולפרוע את שיערו, ממש כאילו שמעה אותו ונפגעה מדבריו.

ניצן, שלא רצה להרוס לעצמו יותר את היום, נהג בחוכמה ואת שאר דרכו למשתלה עבר בשתיקה, מהרהר במה שיקנה בחנות.

לאחר זמן לא רב - הרי נשאר לו רק לעקוף את הגבעה על מנת להגיע - ניצן עמד בפתח המשתלה.

"עצור!" נשמע קול צייצני מחלקת אדמה הצמודה למשתלה, "מי אתה ומה מעשיך כאן?"

"אל תתקוף אנשים שרק נכנסים למשתלה," נשמע קול זקן המטיף לקול הצייצני. ניצן, מעט מבולבל, סקר במבטו את הסביבה אך לא ראה אף נפש חיה סביבו.

"כאן! למטה!" נשמע הקול הצייצני מחדש. ניצן הנמיך את מבטו וקלט בזווית עינו... פרח? "פרח מדבר!" ניצן הופתע, אך לא יותר מדי. בסרטים שראה היו דברים הזויים הרבה יותר. "מה רצית? הו, פרח מדבר," ניצן פתח בשאלה. הפרח צחקק. "טיפשון!" הוא המשיך לצחקק לעצמו, נהנה מכינוי הכבוד שקיבל מניצן.

"היי, זה לא יפה לקרוא לאנשים טיפשוניים. אני מתנצל בשמו," נשמע הקול המעט עייף שוב. ניצן תר מסביב לפרח אך לא מצא שם אף אחד, רק עצים ופרחים נוספים. "סליחה," נשמע הקול הצייצני של הפרח מבויש.

"בכל מקרה, למה עצרתם אותי לפני המשתלה?" תמה ניצן. "זו הפעם הראשונה שראינו אותך כאן, לכן הסקנו שאתה רוצה לקנות שתילים ולשתול אותם! ודבר זה אסור השנה." הקול היגע, אשר ניצן שם לב שהיה שייך לעץ תאנים מבוגר, דיבר.

"למה אסור לשתול השנה?" הופתע ניצן, "הרי רק לפני שבוע אמא שלי ביקשה ממני לקנות שתילים! האם זה בגלל עליית מחירי המים? אמא שלי באמת לא בקיאה כל כך בחדשות..."

"לא, מה פתאום, זה בגלל ה-"

"האם זה בגלל שהאדמה באיזור אינה מתאימה ורוצים להחליף אותה בסוף השנה?" קטע ניצן את הקול הזקן וניסה את מזלו. "מה פתאום!" הופתע הקול היגע, "מדובר בשנת שמיטה!" קרא כאילו הכל עכשו מובן.

"שנת שמיטה? מה זה שנת שמיטה???" הסתקרן ניצן.

"אתה לא יודע מה זה שנת שמיטה?" הקול העייף נדהם, "אתה לא זוכר את שנת השמיטה הקודמת מלפני שבע שנים?" "האמת שזה נשמע קצת מוכר, אתה יכול להזכיר לי?" ניצן עשה כאילו יודע על מה מדובר שלא יחשדו בבורותו.

"ידעתי שתדע מה זה!" שמח הקול הזקן, "שנת שמיטה זו שנה שבה אסור לעבוד את האדמה. מצווה זו חוזרת כל שבע שנים. בנוסף, היא כתובה בתורה בשלושה מקומות: ספר שמות, ספר ויקרא וספר דברים."

"מה? כתוב בתורה שאסור לעבוד את האדמה? סיפרו לנו ביסודי שהתורה היא רחומה! איך יכול להיות שהיא מצווה להרוג את כל הפרחים?" ניצן היה מעט בהלם. "להרוג את כל הפרחים?" הופתע הקול הקשיש, "חס וחלילה! התורה היא אכן רחומה ונותנת לאדמה לנוח כל שבע שנים. אתה לא חושב שהיא סובלת מספיק מכל החפירות? ובנוגע לפרחים, הסר דאגה מליבך, מותר להשקות את הצמחים על מנת להשאירם בחיים, אסור רק לשתול צמחים חדשים."

"טוב לדעת," נרגע ניצן, "רק תן לי להודיע לאמא שלי שלא אוכל לקנות צמחים לכבוד חנוכת הבית."

לאחר מספר שניות של שתיקה, ניצן שאל, "סליחה, אדוני, אתה שם?" אך לא נשמעה תגובה.

בסבך השקט, בסמוך לפרח הצעיר שניסה להסות את עצמו, העץ עמד לו בדממה ושמח שהצליח לגרום לעוד אדם לשמור שמיטה.

ישר מהמשתלה, הלך ניצן לחנות הסמוכה וקנה לכבוד אימו עץ ירוק... מפלסטיק.

שבע שנים לאחר מכן, בסמוך למשתלה, הסתובבה לה ילדה עם חולצת דרדסים כחולה. בידה האחת את וכף גדולה, ובידה השנייה צמח המיועד לשתילה.

ובדיוק כאשר החלה לעדור באדמה, פנה אליה פרח והזדקף מלוא קומה, ולאחר מבט חודר ושתי שניות של דממה, "על שמיטה שמעת?" שאל את הצעירה ההמומה.

ואם גם אתם לפעמים משוחחים, על דברים שלדעתכם נחשבים כזניחים, אז לפני שתיכנסו למריבות וויכוחים, צאו לגינה ותשאלו את הפרחים.